

Public Movement

Debriefing Session II (training)

תנועה ציבורית

תדרוך II (אימונים)

"In his diary, Dizengoff wrote that three public spaces defined European cities—the boulevard, the square, and the museum. By building each of these, Tel Aviv carefully modeled itself after a European ideal".

(The Agent draws a direct line from 1948 to museum, and writes israel over the line.)

Debriefing Session II is based on a series of one-on-one exchanges about the performative relationship between the state and its cultural institutions. During the performance, which takes the format of a private meeting, the Agent recounts their research about modern art made in Palestine before 1948. Public Movement presents the debriefing format as a methodology for the transmission of information, turning research into action. At the root of the debriefing is the possibility that to activate art in the political field, an agent may be a double agent.

Trainings to *Debriefing Session II* will be activated at Artport from 14.7 to 29.8. Sessions begin every 30 minutes, and it is recommended that you reserve in advance by email. If sessions are available, participants can sign up onsite.

Please contact -
debriefingsessions@gmail.com

By: Dana Yahalomi, Director of Public Movement;
Alhena Katsuf, Director of Strategy and Protocol.
Agents: Hagar Ophir, Nir Shauloff
Research: Hagar Ophir

Photograph: Pilyugin. Public Movement,
Cross Section (Kiev, 2014).
Photographed by: Sergey Illin and Alexander Pilyugin.
Pinchuk Art Centre.

"ביומנים של דיזנגוף הוא שאל את עצמו מה הופך עיר לעיר אירופאית - והוא ענה: שדרה, כיכר ומוזיאון לאמנות. כך תל אביב עצבה את עצמה לפי המודל האירופי." (הסוכנת משרטטת קו ישיר מ 1948 למוזיאון, וכותבת מעליו ישראל)

תדרוך II מבוסס על שדרה של מפגשים אחד-על-אחד העוסקים במערכת היחסים הפרפורמטיבית בין המדינה למוסדות התרבות שלה. בכל פעם סוכן תנועה ציבורית פורש בפני משתתף יחיד את סיפור המחקר שערכה הקבוצה על אמנות מודרנית שנוצרה בבלסטין לפני 1948. תנועה ציבורית משתמשת בפורמט התדרוך כמתודולוגיה להעברת מידע, שבאמצעותה המחקר הופך לפעולה. בשורשה עומדת האפשרות שעל מנת להשתמש באמנות ככלי פוליטי, סוכן הפועל בשטח יתפקד כסוכן כפול.

אימונים לתדרוך II יתקיימו אחת לשבוע במסגרת נונפיניטו בין ה-14.7.2015 ל-29.8.2015. התדרוכים מתחילים כל 30 דקות, ומומלץ להירשם מראש באימייל. תהיה גם אפשרות להירשם במקום, על בסיס מקום פנוי.

כדי להירשם, אנא פנו ל-

debriefingsessions@gmail.com

תדרוך נעשה על ידי: דנה יהלומי, ראש תנועה ציבורית; אלינה קסטוף, סוכנת התנועה לאסטרטגיה ופרוטוקול
סוכנים: הגר אופיר, ניר שאולוף
תחקיר: הגר אופיר

צילום: תנועה ציבורית, פרשת דרכים (קייב, 2014)
צלמים: סרגיי יילין ואלכסנדר פיליוגין.
בהפקת המרכז לאמנות ע"ש פינצ'וק.

Guy Goldstein creates analog mechanisms, an assembly line, a system that endeavors to translate sound into color and back again, a circuit that generates information and at the same time brings about its erosion and deletion. His points of departure are physical theories that divide sound into six types of noises, each named after a different color in the visible spectrum, each has a different function and represents a different type of information.

The long work process on his drawings and paintings starts with an intensive research and continues with conversions, digitizations, software, mechanical and analog devices, and various experiments. He deconstructs and assembles, creates information and repeats it in different ways, translating, converting, and duplicating it time and time again. This repetitiveness causes the translation to lose some of its precision and become blurry as a result of its own production process.

Guy Goldstein's mechanisms for creating the drawings are part of the process: clocks whose hands are turned into brushes, drills that create fixed patterns on the surface, countless rollers and brushes, duct tape, gluing and duplicating. Nothing gets lost, all are exhausted in full – duct tape is used for a recurring copying, leftover paint is completely squeezed from the roller brush, until something like a long film of a silent movie is formed, one whose sound we are expected to complete by ourselves. Goldstein's work strives to find the underlying principles that elude the eye and the ear, invent ways to deal with the noise, with the dirt, and find an opening through which to read what at first appears to be incomprehensible.

גיא גולדשטיין יוצר לעצמו מנגנונים אנלוגיים, פס יצור, מערכת שפועלת לתרגם סאונד לצבע ובחזרה, מעגל שמייצר מידע ובוֹרְזֵמנית גורם לשחיקתו ומחיקתו. נקודת המוצא שלו היא תיאוריות פיזיקליות המחלקות את הסאונד לשישה סוגי רעש, כל אחד נקרא על שם צבע אחר מהספקטרום הנראה, לכל אחד תפקיד שונה והוא מייצג סוג אחר של מידע.

תהליך העבודה הארוך על הציורים והרישומים שלו מתחיל במחקר אינטנסיבי ונמשך דרך המרות, דיגיטציה, תוכנות, כלים מכאניים ואנלוגים ושלל ניסויים. הוא מפרק ומרכיב, מייצר מידע וחוזר עליו בדרכים שונות, מתרגם, ממיר, משכפל באופן רפטיטיבי. החזרתיות הזו גורמת לתרגום לאבד מהדיק שלו, להטשטש בעקבות אמצעי הייצור שלו עצמו.

המכניזם ליצירת הרישומים של גיא גולדשטיין הם חלק מהתהליך – שעונים שמחוגיהם הופכים למכחולים, מקדחות שיצורות תבניות קבועות על המשטח. אינסוף רולרים ומברשות, ניירות דבק, הדבקה ושעתוק. שום דבר אינו הולך לאיבוד, כולם ממוצים עד תום – ניירות הדבק משמשים להעתקה חוזרת ונשנית, שאריות הצבע נסחטות ממברשת הרולר עד שלא נותר בו דבר, עד שנוצר מעין פילם ארוך של סרט אילם, שאת צליליו אנחנו מתבקשים להשלים בעצמנו. העבודה של גיא גולדשטיין שואפת כל הזמן למצוא את החוקיות הנסתרת מהעין ומהאוזן, להמציא דרכים להתמודד עם הרעש, עם הלכלוך, ולמצוא פתח לקריאה של מה שנדמה לנו כסתום.

Hinda Weiss

Jacques or Tel Aviv Horizon

הינדא וייס

ז'אק או קו אופק תל אביב

During the last decade, Tel Aviv has been covered with scaffoldings. At any given moment, on every turn: digging a hole, building a high-rise, expanding a street, adding another floor. More and more parts of the city are covered with plastic sheets that conceal buildings in different stages of renovation, simulating a huge screen that at any second may rise to unveil the renewed city that hides underneath it. However the constant change turns out to be nothing but hysterical movement, the wave of renovations is nothing but a wave of dust. It seems that the only stable thing is constant change.

Hinda Weiss collects her materials around Tel Aviv – from the streets she walks on to the rooster that lives in the Artport complex, from the nostalgic beach to a bear suspended on a crane that floats over the city. Her video work looks at a place which is simultaneously romantic and fantastic, appealing and revolting. She creates an experience that loops time, stuck between the mundane experience and an ideal image of a place.

פיגומים מכסים את תל אביב בעשור האחרון. בכל רגע נתון, בכל פניה: חופרים בור, מעלים בנין, מרחיבים רחוב, מוסיפים קומה נוספת. עוד ועוד חלקים מהעיר מכוסים ביריעות פלסטיק שמסתירות בנינים בשלבי שיפוץ שונים, מדמות מסך ענק שכל רגע יעלה ויגלה את העיר המחודשת שמסתורת תחתיו. אך התנועה המתמדת מתגלה כלא יותר מתנועה היסטורית, גל השיפוצים אינו יותר מגל של אבק, ונדמה שהדבר היחידי היציב הוא השינוי המתמיד.

הינדא וייס אוספת חומרים ברחבי תל אביב – דרך הרחובות בהם היא צועדת ועד לתרנגול שחי במתחם ארטפורט, מחוף הים הנוסטלגי ועד לדוב הנדל"ני שמרחף מעל העיר. דרך עבודת הוידאו שלה היא מתבוננת על מקום שהוא רומנטי ופנטסטי, מושך ודוחה בו זמנית, ומייצרת חוויה בעלת זמן מעגלי, התקוע בין האידאה לבין היום יום.

בתמיכת | Supported by

Ron Amir's arena of photography is located at the heart of the desert, in the vicinity of the Holot compound, where over two thousand asylum seekers from Sudan and Eritrea were placed over the last couple of years. Purportedly, it is an "open-door" facility whose residents are free to leave. But it is a routine of waiting. The time in the facility is divided into a different kind of units. The day is not necessarily divided into hours; it is divided into periods between sign-ins. The days begin after breakfast and end with the 10PM sign-in. The weeks, months, and years are compressed and stretched with the time that passes between deportations, departures, Supreme Court decisions, and protests. The asylum seekers come up with various makeshift solutions to pass the time. During the day, particularly in the evenings, the areas near the facility become a bustling arena, sun shades and sitting areas are set up, field kitchens, food stalls, and transient cafés are spread out in the heart of the desert. At 10PM, just before the daily sign-in, the temporary city vanishes – the blankets are folded, the mats rolled, the utensils packed, the packs of cards and leftover food are hung from the tree branches. In a couple of hours, the small kits will be spread out once again – benches will be arranged, water jugs filled, bonfires lit, and thousands of people will carry on with the routine of waiting.

Looking at improvisation mechanisms and transient structures, Amir continues his research into the manners in which marginalized communities respond to restrictions imposed on them by the system, and the ways they successfully undermine it, even when conditions are hard and the means are meager.

זירת הצילום של רון עמיר היא בלב המדבר, בסביבת מתקן "חולות" שאליו הוכנסו מעל לאלפיים מבקשי מקלט מסודאן ומאריתריאה בשנתיים האחרונות. לכאורה, זהו מתקן שֶׁהֵיא "פתוח" שהשוהים בו חופשיים לצאת ממנו. אך זוהי שגרה של המתנה. הזמן במתקן מחולק ליחידות מסוג אחר. היום לא מחולק בהכרח לשעות, הוא מחולק לפרקים שבין חתימות. הימים מתחילים אחרי ארוחת בוקר ומסתיימים עם ההתייצבות לחתימה של עשר בלילה. השבועות, החודשים והשנים מתכווצים ונמתחים בהתאם לזמן שעובר בין גירוש, עזיבה, החלטות בג"צ והפגנות. במגוון דרכים מאולתרות מייצרים השוהים פתרונות להעברת הזמן. האזורים הקרובים למתקן הופכים בשעות היום, ובעיקר בשעות הערב, לזירת פעילות שוקקת. סככות צל ופינות ישיבה מוקמות, מטבחי שדה, דוכני מזון ובתי קפה ארעיים נפרשים בלב המדבר. בעשר בלילה, לקראת החתימה היומית, העיר הזמנית נעלמת – השמיכות מקופלות, המחצלות מגולגלות, כלי האוכל נארזים, חבילות הקלפים ושאריות המזון נתלים על ענפי העצים. בעוד כמה שעות הערכות הקטנות יפרשו מחדש – ספסלים יסודרו, מיכלי המים יתמלאו, אש תעלה במדורות ואלפי אנשים ימשיכו בשגרת ההמתנה. בהתבוננות על מנגנוני האלתור והמבנים הארעיים ממשיך עמיר את מחקרו אודות האופנים בהם קהילות שוליים מודרות מניבות למגבלות שמטילה עליהן המערכת, ובאילו דרכים הן מצליחות לחתור תחתיה גם כאשר התנאים הם קשים והאמצעים דלים ביותר.

Tzion Abraham Hazan's video installations explore the impact that moving images have on the physical world. Hazan's work process involves prolonged gazing at video materials. As he repeatedly watches his videos, Hazan echoes the subjects depicted, generating idiosyncratic, physical empathy towards the subjects of his work rather than looking at them as distant phenomena.

During these periods of contemplation, Hazan puts himself in physical postures which resonate with those of the depicted bodies, experiencing their image physically and internally. The manner in which the video is then edited stems from this sense of connection, and the internal sensory experience manifests as an installation piece.

מיצבי הוידאו של ציון אברהם חזן מתייחסים להשפעה של הדימוי הנע על העולם הפיסי. תהליך העבודה שלו כרוך בתרגול של בהיה ממושכת בחומרי הוידאו שאיתם הוא עובד. בעודו צופה בחומרים, הוא שואף להגיע למצב בו גופו שלו מהדהד את הגוף המצולם. במהלך זמן הצפייה, ציון מכניס את גופו לתנוחות גוף שיאפשרו לו להזדהות עם הדימוי, מנסה ככל האפשר להתקרב אליו, להרגיש אותו, כמו מתוך רצון לחוות אותו מבפנים.

האופן שבו הוידאו נערך, הוא תוצאה של היחסים שנרקמו בין גוף האמן לדימוי והחוויה החושית הפנימית מקבלת נוכחות בעולם על ידי עבודת המיצב.

During the last year Natalia Zourabova has been constantly painting, drawing and sketching. She decided to return to painting only from observation (en plain air) and she hasn't stopped observing. She makes quick sketches wherever she finds herself; while travelling, and even in Artport's kitchen. Alongside this more spontaneous work, she continues to create large scale oil paintings which she works on for several months.

Natalia creates a relationship with the surrounding world through the act of painting. In her work she revisits the same subjects and places again and again. Every time returns the scene has already changed. It is an accumulative action, where impressions and sketches are building, next to and on top of one another. Natalia understands painting as "open source code" – a journey one takes among the sketches and the paintings, which raise doubts and questions, small victories and losses. The process she dictates is a live one, and the drawings and paintings that live in it become stations on the road, not a final destination.

בשנה האחרונה נטליה זורבוב ציירה, רשמה וצבעה בכל מקום וללא הרף. כמי שלקחה על עצמה לחזור ולצייר רק מהתבוננות היא לא חדלה להתבונן: רישומים קצרים וסקיצות בנטיעות ובמטבח המשותף של ארטפורט לצד ציורי שמן גדולי מימדים שהעבודה עליהם נמשכה שבועות וחודשים ארוכים.

נטליה מייצרת מערכת יחסים עם העולם ששוב אותה דרך פעולת הציור. בציוריה היא חוזרת ומתבוננת שוב ושוב על אותם נושאים ומקומות, כשבכל פעם שהיא שבה לזירת הציור הסצנה משתנה. זוהי פעולה של הצטברות בה נערמים רשמים ורישומים, זה לצד זה, וזה על גבי זה. נטליה מגדירה את הציור כ"קוד פתוח": מסע בין סקיצות וציורים שונים המחייב התבוננות ממושכת ושהינו זרוע סימני שאלה, נצחונות והפסדים. התהליך הציורי שהיא מכתיבה הינו חי והרישומים והציורים שבתוכו הופכים לתחנות ולעולם אינם מסתמים את סופו.

